

ARNHEMSEHE COURANT

DONDERDAG 10 AUGUSTUS.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal in de week wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 per drie maanden.

De prijs der Advertentien is, van een tot twee regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 25 centen, behalve 35 centen regelreeks, te rekenen op plaatsing.

Eene hypotheek op de Oost.

de verjelseligen, met welke men vaak onze onwoordiging in slaap heeft trachten te wiesbehoorde ook het spraken eener hypotheek op de Oost. Onder degenen, die er het meest mede hadden en er het drukt van spraken, was de luitenant-generaal, graaf VAN DEN BOSCH, die de minderheid der staten van Holland voor Tweede Kamer uitverkoren lid.

De hypotheek op de Oost moest het lokaas zijn, waardoor men ligter over nieuw leeningen stapte. Men sloot geldleeningen ten laste van Oost-Indië en de staat in Europa trad slechts, men, als borg voor, de rente-betaling op. Men al eens de koloniën, welnu, men verhoorden ook de schuld en zoo eindigde dat verdrag met voordelig te wezen. De overwinnaars zouden, volgens de beginselen van het volkenrecht, zoo sprak men, verplicht zijn met de koloniën de schuld over te nemen.

Het volkenrecht echter ontstond niet uit verdragen of uit de gebruiken der volken onderling. De vaders over dat recht bewaarden daaromtrent een stilzwijgen. De eenige bron was het hoofd van de natuur.

De staat der Nederlanden ging die schulden aan. Deze bestaat, blijft hij voor dezelve aansprakelijk. Uit welke opbrengsten hij deze en de renten voldoen wil, is volkomen onverschillig; die staat is eene geheel onafhankelijke bepaling. Het verlies der koloniën mogen wij de opbrengsten verliezen, welke men nu voor de betaling dier schulden bestemd heeft; de schulden blijven ten laatste. Alleen dan, wanneer de gansche staat te bestaan, zoude het kunnen geschieden.

De overwinnaar onze schulden op zich nam, hij, gelijk NAPOLEON bij onze inlijving in België, moest goedvinden ze tot een zeker bedrag te verminderen of wel geheel door te schrappen. De hypotheek op de Oost ware wettelijk voor de overwinnaars van den staat zoo slecht niet. Maar hij er niet werd, dat, bij wanbetaling der schuld-brieven de koloniën te worden uitwippen; want daarin toch, zoo niet dwalen, het voordeel eener hypotheek, in geval van wanbetaling der schuldenaars, zich door den overwinnaar goed boven anderen te doen betalen.

De hypotheek is mogelijk om in de rentebetaling te worden voldaan. Er is dus niets onmogelijks in te denken dergelijks voor de rentebetaling der schulden. Men ook plant, vóór, Gelooft men dat het overwinnaar gedooft zou hebben, dat hij de schuld-brieven Java, in voorbeeld, te betalen, ten einde, zich daaruit te onttrekken, en zijden daaraan zeer en, zij den overwinnaars ook. Met recht zou de overwinnaar, die de schulden niet geleegen, want die bezittingen zijn niet voor de schuld verbonden; men kan bij de overwinning slechts gevecht, dat men het verlies van de renten te voldoen. Eene volgende wet

kan dit weder veranderen. Doch dan zegge men niet, dat zij eene hypotheek op de Oost hebben.

Indien de verschillende veldheren in het bestuur opgevolgd hebbende ministers immer werkelijk geloofd hebben, dat, bij verovering der koloniën, de overwinnaars tevens in de schuld zouden meenen opgevolgd te zijn, moeten zij zeer wegens verzuim van pligt jegens het vaderland beschuldigd worden, dat zij aan de Staten-Generaal geene wet voorgedragen hebben, om onze schuld op de koloniën te vestigen. Beter nog, wanneer zij dit op een gedeelte onzer koloniën konden doen, bij voorbeeld, op die aan de kust van Guinea. Wij behoeften dan slechts aan deze of gene zeemogendheid eenig ongenoegen te geven, die kolonie zonder slag of stoot te laten nemen en wij waren tegelijkertijd van eene bezitting verlost, die ons veel kosten veroorzaakt en geen nüt geeft, en van onzen zwaren schuldentlast bevrijd. Of zoo men liever de kolonie behield, de vrees voor de hypotheek, op dezelve gevestigd, zou beter van hare verovering afschrikken dan onze zee- en landmagt. Welk eene heerlijke uitvinding was die hypotheek! Welk eene dankbaarheid waren wij den heer VAN DEN BOSCH verschuldigd!

Doch wij hebben niet zoo groote gedachten van de al te groote goedheid der Engelschen, van welke ons toch het meeste gevaar dreigt, om immer te gelooven, dat zij voor volkenrecht zouden willen aandemen, wat het vindingrijke brein van den heer VAN DEN BOSCH e. s. daarvoor wel zoude willen doen doorgaan. Zij zouden wel eens zoo eenvoudig kunnen zijn van te denken, dat, hebben wij de schulden gemaakt, wij ze ook moeten betalen en dat onverschillig of wij onze koloniën bezaten of niet bezaten.

Het behoort tot de curiositeiten der geschiedenis te zien, hoe men, jaren lang, aan een zoo ongerijmd denkbeeld als dat eener hypotheek op de Oost zich heeft kunnen lijven hechten en het, als hing er ons behoud aan, blijven aankleven.

Van daar heeft men obligatiën ten behoeve van het rijk en ten laste van de overzeesche bezittingen opgemaakt; dat is even zoo goed, alsof iemand eene obligatie opmaakte, waarbij zijn rechter vestzak bekende aan zijn linker schuldigt te zijn en geloofde, dat dit eenen aanmerkelijken invloed op zijne bezittingen had. Dat de verschillende veldheren van bestuur met elkander eene rekening hebben, kan voor eene goede administratie, voor het gemakkelijker boekhouden noodig wezen; doch invloed op onzen financiën toestand heeft het niet. Men wordt er niets rijker, noch armer door, en al verliest men zijn eenen vestzak, men zal de schulden van beide moeten betalen.

Er zal een tijd komen, waarin men zien zal, hoe broos de strook is, aan welken vrees ons deed vastgrijpen en in welken men niet gelooven zal, dat men immer kan denken, dat het enkel aanwijzen van de opbrengsten van bepaalde gelden voor de betaling der rente eener schuld van den staat, voldoende zijn zal, om, met het verlies van een gedeelte onzer bezittingen, ook de schuld voor ons te niet te doen gaan. Men zal zich verbazen,

hoe het mogelijk was, dat wij zoo lang ons zelve bedrogen en met zoo ongerijnde meeningen ons troosteden. Wat zal er dan van den roem der uitvinders en verhandelaars van dit zoo hoog opgegeven reddingsmiddel worden? Wat anders dan dat het mede gediend heeft om de verwarring en de moeilijkheid van ons financieel wezen te vermeerderen?

Buitenlandsche berichten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 19 juli. De vloot, welke eergisteren onder bevel van *Habi*-pacha naar den archipel is uitgelopen; moet aansankelijk voor eene expeditie naar Tunis bestemd zijn geweest; uit aanmerking van Frankrijk schijnt de Porte echter minder onderneemend te zijn geworden, hoewel de Turken zich deswege ergeren, dat men hun de verbinding met eene Osmanische provincie zoekt te verhinderen. Ook aan andere klagten ontbreekt het niet, en eerst onlangs werd de Turksche gezant te Parijs gelast de oude reclames wegens Algiers te vernieuwen. Niet, dat men daarvan voor het oogenblik enig gevolg verwacht, maar men wil van tijd tot tijd de herinnering aan het onregmatige dezer Fransche inbeslitting vernieuwen, misschien ook om de opmerkzaamheid der mogendheden op het gevaar te rigten, dat men van die zijde bedreigt. De tijd is niet ver meer verwijderd, waarop de Franschen, naar de meening der Turken, wanneer zij eerst met *Abd-el-Kader* gereed zijn, hunne oogten op Tunis, en de verovering dezer provincie rigten zullen, en deze gebeurtenis, gelooven zij, zal het keerpunt in de Afrikaansche aangelegenheden uitmaken, want zij hopen in dat geval niet alleen aan Engeland, maar ook aan de bedreigde Italiaansche staten, en aan Duitschland natuurlijke bondgenooten te verkrijgen.

DUITSCHLAND.

Van den Mein, 3 aug. Van iemand, die omtrent de betrekkingen in de hoogere kringen der Russische hoofdstad naauwkeurige kennis bezit, ontvingen wij de volgende mededeeling: Sedert eenigen tijd is men in St. Petersburg zeer oplettend op de Russische onderdanen, die zich buiten's lands bevinden. Men heeft, namelijk, bemerkt, dat zulke mannen maar al te dikwerf zich laten aansteken, door de daar heerschende denkbeelden des tijds over staat en godsdiens, en dan met beginselen in hun vaderland terugkeeren, welke met het daar gehuldigde stelsel lijnrecht strijdig zijn. Deswege zullen voortaan slechts de zoodanigen passen voor het buitenland ontvangen, die niet alleen door hunne trouw en gehechtheid aan de regerende dynastie, maar ook door beproefde vastheid van karakter, genoegzame waarborgen aanbieden, dat zij aan de verlokkingen van het buitenland wederstaan kunnen. Tevens moet bevel zijn gegeven, al degenen, omtrent wie men den geringsten twijfel koestert, dat zij deze waarborgen niet aanbieden, of hen, welke men vermoedt, dat zij met leden der zogenaamde moderne school in verbinding staan, naar hun vaderland terug te roepen, en hun voor hunnen terugkeer, naar gelang der omstandigheden, een zoo kort mogelijk tijdsverloop toe te staan. Het is zeer opgevallen, dat in den laatsten tijd leden naar buitenlands gereisd zijn, van welke men zeker weet, dat zij de middelen niet bezitter om hunnen pas te betalen, laat staan, om in den vreemde weelderig te leven. Deze personen moeten in last hebben, het doen en laten hunner landslieden na te gaan. Tevens

heeft de keizer herhaaldelijk zijn misnoegen betnigd over de meer en meer om zich grijpende zucht der Russische grooten, van buitenslands hunne inkomsten te verteeren. Ieder kent de geschiedenis van vorst *Dolgoruckij*. Is het in het algemeen verboden zonder verlof der regering iets buitenslands te laten drukken, zoo treft hem eene te zwaardere straf, die de wettige aangelegenheden van Rusland tot het onderwerp zijner beoordeeling kiest. Nog herinnert men zich den toorn van den Russischen keizer over het boek, waarin het lijden en de vervolging der katholieke kerk geschilderd zijn. De schrijver, vroeger Russisch staatsraad met verschillende ordes bekleed, leeft tegenwoordig in Parijs. Hij moet het ook geweest zijn, die den stoel van Rome een groot gedeelte der daadzaken, ter openlijken blootlegging zijner bezwaren, heeft aan de hand gegeven. Had de arm van het Russische regt (?) hem kunnen bereiken, waarschijnlijk zou hij zijne vermetelheid hebben moeten boeten. Dit boek heeft, hoe weinige exemplaren ook slechts in Rusland konden worden ingesmokkeld, groot opzien verwekt, daar het, behalve de kerkelijke aangelegenheden met de grootste vrijmoedigheid het geheele stelsel der binnenlandsehe staatkunde openlegt. Van eene zijde zocht men het daardoor te ontzenuwen, dat men het kortweg voor laster verklaarde. Maar de schrijver heeft zich tegen deze aantijging gevrijwaard, daar hij de documenten, welke hij als bronnen gebruikt had, er bij voegde. Eene wederlegging is tot dusver niet verschenen, en zoolang deze achterwege blijft, zal het Europeesche publiek het regt hebben, de in het boek aangevoerde daadzaken als waar aan te nemen. (Köln. Zeit.)

FRANKRIJK.

Parijs, 6 augustus. De telegrafische dépêche, het lang voorziene lot van *Espartero* mededeelende, meldt niet, wat er geworden zij van *van Halen* en *Caratala*, de beide eenige generaals, die hem zijn getrouw gebleven. Intusschen verzekert men, dat, onder den vorm van *men zegt*, de tijding van de grenzen is aangebragt; dat eerstgemelde door *Concha* was krijgsgevangen genomen, en dat de tweede genoemde, die zich te *Carrera*, een schier-eiland, alwaar het Cadixsche arsenaal is gevestigd, had verschanst, de tegenwoordigheid van het geprononceerde bataljon van *Ordonez* te *Jerez della Frontera*, en tevens het opbreken van het beleg van voor *Sevilla*, vernomen hebbende, dadelijk zich met eenige *Espartaristische* officieren zou ingescheept hebben, zonder den regent af te wachten, die hem van zijnen terugtocht op *Cadix* had verwittigd.

Parijs, 7 augustus. De *Gaeta de Madrid* maakt onder anderen gewichtige stukken het dekreet ter bijeenroeping van de *Cortes* tegen 15 oktober bekend. Men wil weten, dat het ministerie geneigd is, om de koningin meerderjarig te verklaren.

Perrignan, 5 augustus. Telegrafische dépêches: De regent heeft zich den 30sten juli ten 4 ure des morgens, aan boord van het Engelsche schip de *Malabar* begeven. De generaal *Concha* heeft hem met 500 man ruitery tot aan *St. Marie* vervolgd, alwaar hij zich heeft ingescheept.

Het Fransche frégat *Constitution* en verscheidene kleinere boten hebben de haven van *Cadix*. De *Malabar*, de *Ville de Marseille* en de *d'Assas* waren voor *Cadix* gestationeerd.

BELGIE.

Brussel, 7 aug. Men vindt in de dagbladen de volgende opgave van de opbrengst der rijksmiddelen over de zes eerste maanden van het jaar 1843. De uitkomst is niet bemoedigend, en doet zien, dat het te wachten en berekende tekort nog aanzienlijk zal worden vermeerderd. Eenige weinige takken van ontvangst hebben meer geleverd dan de raming bij de begroting, doch verre weg de meesten zijn daar beneden gebleven, zoodat het ontbrekende voor het genoemde tijdperk niet minder dan 4 miljoen bedraagt. Het ontbrekende aan de opbrengst der ijzeren wegen belooft alleen anderhalf miljoen. — Deze uitkomst voorspelt voor geheel het jaar een niet berekend tekort van 8 miljoen; doch men vleit zich, dat de opbrengst van sommige middelen, gedurende de zes laatste maanden, nog zoo veel zal verbeteren, dat dit tekort met ruim 5 miljoen zal kunnen worden bestreken.

Binnenlandsche berichten.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van 8 augustus.

In deze zitting heeft de heer *van Dam van Isselt*, na de voorlezing van de notulen der zitting van gis-

teren, gemeend te moeten opmerken, dat de geachte voorzitter der vergadering gisteren den hamer zoo spoedig had laten vallen, dat daardoor het middel werd benomen, om verder eenige denkbeelden te wisselen over hetgeen er met het besluit, omtrent welks onderteekening eenige aanmerking gemaakt werd, zou hebben moeten geschieden. Thans neemt hij acte, dat hij buiten de mogelijkheid geweest is, zijne denkbeelden mede te deelen over een besluit, dat hem toeschijnt ongrondwettig te zijn.

De commissie tot de verzoekschriften heeft verslag gedaan:

I. Bij monde van den heer *Scheers van Haren-carspel*:

1°. Op een adres van *L. Bakhuis, o. s.* grondeigenaren te *Oene*, op de *Veluwe*, tot behoud van hunnen grond, welke voor het aanleggen van eenige waterwerken gebezigd zal worden. — Orde van den dag.

En 2°. Op zes adressen, als van den kantonregter te *Bolsward*, van deurwaarders te *Amsterdam*, *Winschoten*, *Rotterdam*, *s Gravenhage* en *Dordrecht*, alle bedenkingen behelzende nopens de aanhangige ontwerpen betrekkelijk het tarief van justitie-kosten, enz. — Nederlegging ter griffie en drukken van het verslag.

II. Bij monde van den heer *Brouwer*:

1°. Op een adres van *J. Markus*, weduwe *H. Boogaarts*, te *Zevenbergen* (Noord-Brabant), zich beklagende over het niet bekomen van onderstand, en verzoekende, dat de Kamer daaromtrent door wettelijke bepalingen moge voorzien. Op grond, dat er nieuwe wetten omtrent het arnwezen worden te gemeet gezien, wordt dit verzoekschrift ter griffie nedergelegd.

2°. Op een adres van *de Vries*, houdende een nieuw plan tot eene loterij. — Dit rekwest, als in verband staande tot de staatsbegroting, wordt ter griffie nedergelegd.

Bij monde van den heer *van Panhuys*: op het adres van den heer *Asbeck* en andere leden van de staten der provincie *Vriesland*, die bedenkingen voordragen tegen de grondwettigheid van de verkiezing van *mr. A. Telting*, tot lid van de Tweede Kamer, in de plaats van den heer *Vegelin van Claerbergen*, die zijn ontslag genomen heeft. Uit het medegedeelde in dat adres blijkt, dat, bij de verkiezing voor een lid, in de plaats van *jr. Vegelin van Claerbergen*, eene stemming, waarbij 52 briefjes in de bus werden gevonden, niettegenstaande er slechts 51 leden tegenwoordig waren, beschouwd werd als niet te zijn geschied; dat de eerste en tweede stemmings tot geene volstreckte meerderheid van stemmen hebben geleid; dat bij de derde stemming de heer *Telting* 23, de heer *Lijklama* 22 stemmen, de heer *H. Adama* 1 en de heer *J. Adama* 1 stem heeft bekomen; terwijl er 4 oningevulde briefjes in de bus werden gevonden; dat er toen door de meerderheid verklaard werd, dat de keuze op den heer *Telting* was gevallen; dat zij, rekwestanten, echter vermeenen, dat er bij de laatste stemming geene volstreckte meerderheid aanwezig was; dat, daargelaten toch het stelsel van de blanco-biljetten, het reglement der staten voorschrijft, dat de biljetten, die niet op de twee leden, die de meeste stemmen hebben bekomen, gevallen zijn, van onwaarde moeten worden verklaard, hetgeen niet is geschied; enz.

Daar dit rekwest in verband staat tot het onderzoek der geloofsbriefen van een nieuw gekozen lid der Kamer, hetwelk nog moet plaats hebben, zoo wordt besloten dit adres ter griffie neder te leggen. Tevens wordt, op voorstel van sommige leden, onder anderen ook van den heer *van Holoma*, besloten, het verslag met den meesten speed te doen drukken en ronddelen, ten einde de leden der Kamer, bij de gelegenheid, die zich daartoe weldra mogt opdoen, in staat zullen zijn, over het plaats gehad hebbende, met volkomene kennis van zaken te oordeelen.

Niets meer aan de orde van den dag zijnde, zoo wordt de vergadering tot nadere bijeenroeping gescheiden.

— Men verzekert, dat het onderzoek der aanhangige ontwerpen van wet, reeds morgen, in de afdelingen van de Kamer eenen aanvang zullen nemen.

— De heer *Rochussen*, Nederlandsch gezant aan het Belgische hof, heeft eene reis naar *Zwitserland* ondernomen. Bij zijne terugkomst zal hij zich eerst naar *s Gravenhage* en van daar naar *Brussel* begeven.

Maastricht, 5 augustus. De commissie tot regeling van de Nederlandsche en Belgische grenzen besluit heden hare werkzaamheden. Al de commissarissen zijn hier thans bijeen, tot het onderteekenen der

plannen en kaarten, die de grenzen tusschen de steden van *Nederland*, *België* en het groot hertogdom *Luxemburg* moeten bepalen. Die onderteekeningen heden in eene algemeene bijeenkomst op het raadgehoeden. Er zullen twee tractaten worden geteekend: het een tusschen *Nederland* en *België*, het ander tusschen *België* en het groothertogdom *Luxemburg*. Men verzekert, dat de commissarissen meer dan honderd stukken te teekenen hebben.

Maastricht, 5 aug. De tegenwoordige toestand van *Limburg* biedt een zeer droevig schouwspel aan. Zijne kwijnende industrie, zijn handel in eenen staat van volslagen stilstand, de armoede onder de lagere klassen, de druk der hooge belastingen, — alles, afgezien om onder deszelfs bewoners ontevredenheid en droevige gisting te verspreiden.

De herinnering aan hetgeen ons hertogdom vroeger was, voegt bij de tegenwoordige misnoegdheid heviger spijt over hetgeen verloren is. *Limburg* was eene schoone en rijke provincie voor de gebeurtenissen van 1830, die, zoo noodlottig voor *Nederland*, onze welvaart in het hart treffen, en de bronnen van onzen rijkdom verstoppen.

Maar thans is de spijt over het verlorene vruchteloos; het kwaad is geschied, en wij behooren slacht op middelen bedacht, te zijn om het te herstellen.

Bij alle rampen, die ons nu reeds sedert bijna jaren treffen, is er eene zaak, die ons in eenigzigt kan troosten en eenigermate onze hoop kan beuren; — namelijk, de onuitputtelijke vruchtbaarheid van den grond onzer provincie. *Limburg* kwijnt door de hooge belastingen, onder welke gebukt gaat; het kan tot verval geraken door al die rampen, die het treffen; maar men late het een oogenblik rust, men sta het eenigen tijd van herleving toe, en men zal het deszelfs bloei zien herleven, alsof het nimmer iets te lijden had gehad.

Al onze pogingen moeten dus strekken, niet een oogenblik verligting te verwerven, waardoor de industrie voor korten tijd zou herleven, — maar moeten ten doel hebben, om ons voor altijd van den tegenwoordigen jammerlijken toestand te bevrijden, ons eene duurzame welvaart te verschaffen. Wij moeten niets verzuimen om den ouden bloei onzer provincie te doen herleven.

De oorzaak van de treurige gesteldheid, waarin ons bevinden, ligt in het verval van onze industrie en den stilstand van onzen handel, maar vooral in de hoogte der belastingen, welke wij weldra onmogelijk meer zullen kunnen voldoen.

Die oorzaak bestaat niet enkel voor *Limburg*, de geheele rijk lijdt er onder, en met uitzondering van eenige groote steden, bestaat overal hetzelfde verval, dezelfde redenen van klagen.

Het is dus in overeenstemming met de overige provincien, dat wij een middel moeten zoeken ter verandering van de onverdragelijke gesteldheid, in welke wij ons bevinden; wij moeten ons met hen verstaan om het herstel der grieven te geraken, welke ons last dringen drukken.

Maar wat zal men doen om den tegenwoordigen staat van zaken te doen eindigen? Hoe zullen wij het dreigend verval ontkomen? Op welke wijze zal wij het lot van ons vaderland kunnen verbeteren? Ziedaar de groote vraag, en men behoort dezelve te onderzoeken, voor men iets onderneemt. Men behoort toe te zien, waaraan de stappen ons kunnen leiden, welke wij wagen zenden.

Er zijn er die beweren, dat het enig middel om de regering te noodzaken van eindelijk ernstig te worden te zijn op de verbetering der gesteldheid der landbouw middelen in het werk te stellen ter verligting der lasten van de natie, zou bestaan in het afdrukken der belasting te betalen, ten einde door middel van eenige manifestatie een einde te stellen aan die onkeerde gang van zaken.

Wij kennen slechts twee gevallen, waarin de burgerpligten het regt zouden hebben de betaling te weigeren: vooreerst, wanneer het uitvoerend gezag dezelve zonder toestemming der volksvertegenwoordiging zou willen heffen; in dit geval zou het niet alleen het regt, maar zelfs de plicht der belastingplichtigen zijn de betaling der opbrengsten te weigeren; ten tweede, wanneer de ambtenaren der belasting door de wet voorgeschreven vormen in de uitvoering hebben schonden. Behalve in deze beide gevallen heeft het volk nimmer het regt hebben de betaling te weigeren.

Wij weten zeer goed, dat een volk, om de orde te herstellen, somtijds genoodzaakt is

onbillijken en bedriegelijken weg van wettigheid
verlaten, maar in ons land zijn de belastingen
wettig, en dezelve zijn zoo regtvaardig als
de natie verderfelijke lasten maar immer zijn
nemen. Men wachte zich dus wel tot zulk een uiter-
maatregel als de weigering der belastingen, zijn
niet te nemen: want de rampen, welke deze wei-
ging met zich zou slepen, zijn onberekenbaar. In
wat wij ondernemen, moeten wij op den weg
der wettigheid blijven, en onze pogingen zullen er te
nuttiger om wezen; zij zullen onvederstaanbaar zijn.
Indien wij, het volk, het regt niet hebben de be-
lastingen der belastingen door de wetgeven-
de magt goedgekeurd; zoo heeft deze wetgevende magt
de middelen in handen om de regering te noodzaken,
indien zij tot dus ver
nooddigen weg te verlaten, dien zij tot dus ver
geeft.

Wetgevende magt is de volksvertegenwoordiging
zoo behoort te handelen in het belang van dat
zonder dat schendt zij haren plicht, maakt zij
opvoering onwaardig, in een woord, vertegen-
woordigt zij de natie niet meer. Het is aan haar om
de regering kruichdijg aan te maken den verderfel-
de weg van halve maatregelen en rondasting te
en eindelijk een voor het vaderland heil-
vol middel van hervorming in te voeren.

Wanneer wij onhandig genoeg geweest zijn om
de bloothartige vertegenwoordigers te kiezen, die
de stem niet durven verheffen tegen de ondoelma-
tigheid der halve maatregelen, welke men tot dus ver
gevoelen heeft, dan schiet er ons nog een ander mid-
del over, namelijk, het inleveren van petitiën.

Men zegge niet, dat de grondwet het petitioneren
aan eene vereeniging van bijzondere personen verbiedt;
want de antependenten van verschillende tijdperken
hebben dien opzigt voor ons. Wanneer men ge-
noegzaam heeft, wanneer toenmaals de petitiën zijn
aangenomen, heeft men thans het regt niet meer om
de wet te weigeren, welke aan den koning of aan
de amers zouden worden ingediend. En zelfs al
werden die petitiën geweigerd, als niet strookende met
de staatsregeling, dan zoude uitwerking van daizend
verteekeningen toch niet minder indruk makend zijn,
als een zwaar niet durven te weerstreven aan de wen-
den, die ons constant door de natie uitgedrukt.
Laat ons aan de regering de redenen onzer klagen
voortbrengen. Laat ons aantoonen, dat de tegenvoor-
stellingen onze krachten te boven gaan, dat
de belastingen te laag en te hoog betaald zijn,
dat van het lijdende volk, laat ons en wel
aanklagen, dat onze schuld te groot is voor onze
zwakke bevolking, en dat dezelve onvermijdelijk ver-
mindert moet worden, zoo wij niet in een poel van
schuld willen gestort worden, waaruit wij niet we-
gen kunnen geraken; laat ons wel doen inzien,
dat onze handel, te veel aan handen ligt, en dat men
de voorstrekt op uit moet zijn om denzelven uit te brei-
den door verdragen te sluiten met onze naburen,
die ons uitwegen voor onze voortbrengselen, en
de verminderde prijzen, de voornaamste voorwerpen
van consumtie te verschaffen.

Wanneer hetgeen wij te zeggen hebben; zeggen wij
in een gemeenschappelijkheid, maar niet nadruk. Dat onze
regering het initiatief der beweging neme, en stelde
aan wij onze broeders van het Noorden als voor-
beeld volgen; zij zullen ons begrijpen, want
zij verlangen naar een gangster lot.
In alles, wat wij doen, laat ons de wetten
van ons land te ghehooren, zal terecht door
de wetten gestraft worden, en niemand zal hem be-
lasten, dat ons niet vergeten, dat dezelve zijn aan-
te nemen, de vertegenwoordigers der natie, en
deze alijd de regering zullen onderhouden tegen
de wetten, die zij niet overeenkomstig zijn. Welken
wij niet gedragen.

Mengelwerk.
De gehuwde vrijgezel.
De gehuwde, ontrent het huwelijk zijn verdeeld.
De gehuwden houden het voor het hoogste goed, anderen
vermenen, dat het eene lastige zaak is. Volgens de ber-
is het een hamel, volgens de laatste eene hel op
de gehuwden nemen zich in hunnen bloeienden
tijd, maar niet de gehuwden, doch alleen allen
van het huwelijk voeren, hetzij door eergierig-

heid, door toeval of door verkrepen beter inzicht. Ook
vindt men er velen, die, nadat zij uit nood of uit ligt-
zinnigheid dien gewichtigen band hebben gelegd, tot
hunne oude neigingen terugkeeren, en nietsonbeproefd
laten, om hunne verloren onafhankelijkheid te herkrij-
gen. Zulke onbezonnen mannen stellen alles in het
werk, om zich aan hunne eentoonige leefwijze te ont-
trekken; zij zoeken met voordacht die oortien van
bezigheid, welke hen uit den schoot van het gezin
verwijderd houden. Het getal van zulke gehuwde
vrijgezellen is in Frankrijk helaas, zeer groot en on-
der die plichtverzakkers hebben sommigen eenen zwaren
kamp te strijden; anderen nemen tot strafwaarde lis-
ten de toevlucht, om hun doel te bereiken.

EDUARD LANGET had menigmaal gezegd: »ik zal
»noot trouwen... Hij was toen twintig jaar oud, ge-
noot een jaarlijkschen onderstand van 100 Louis-d'or,
en bewoonde een fraai kwartier in de straat Bangi-
rard, waar hij zich tot den stand van doctor in de
medicijnen voorbereide. Hij bekvam, eindelijk, zijn
diploma, trad kort daarop in het bezit van zijn va-
derlijk erfdeel, en ving nu een leven aan van onafge-
broken genot. Die gelukkige tijd ging ras voorbij. Op
zijn vier-en-twintigste jaar was EDUARD een arme doc-
tor, die nog daarenboven een aantal schaldischers
had, en de neiging tot zijn beroep geheel had ver-
loren.

»Een oom, op wiens erfenis hij wachtte, hielp hem
op zekeren dag uit den droom. »Vriend,» sprak hij,
»gij wacht te vergeefs; ik heb al mijne bezittingen op
»lijfrenten gezet, en gij moet u mijne erfenis dus uit
»het hoofd zetten. Maar ik heb nog een broeder in
»Guadeloupe, die ook uw oom is, en, kinderloos, een
»groot vermogen bezit. Dat is de man, aan wien gij
»u houden moet.»

Die raad was niet slecht. EDUARD vertrok naar
Havre, trof daar eene goede gelegenheid, en stapte
eerlang frisch en gezond te Guadeloupe aan wal, waar
zijn oom, de heer DE NEULLAN hem met open armen
ontving. Binnen acht dagen was EDUARD wegens zijne
toekomst gerustgesteld: eens, dat de heer DE NEULLAN
hem zijne rijke bezittingen had getoond, sprak hij
hem dus aan:

»Dit alles zal eenmaal uw deel worden. Gij
»hebt te Parijs alles doorgebragt en hierin den regel
»gevolgd: de jeugd moet uitrazen. Om echter zeker
»te zijn, dat gij later niet weer in dezelfde dwaas-
»heden vervalt, en dat mijn zuur gewonnen geld niet
»roekeloos verkwaast wordt, is het mijn vaste wil
»dat gij in Parijs treedt. Ik heb eene goede par-
»tij voor u, de dochter namelijk van een goed vriend,
»dien ik van ganscher herten ben toegedaan...»

EDUARD vergat af ras zijne trouwbelofte aan den
ongehuwden staat. Het meisje, dat door zijn oom
werd voorgestaan, was eene zestien-jarige schoonheid,
die bovendien met de beminnelijkste eigenschappen
was begaafd. Zij bezat geen vermogen, doch daaren-
tegen had de heer DE NEULLAN zijn neef een ruim nitzet
geschonken, en hem bij het huwelijkscontract al zijne
goederen verzekerd. EDUARD huwde LOUISE, en maakte
haar gelukkig.

Doch na verloop van twee jaren, toen de witte-
broodsmaand vier en twintig oplagen had beleefd,
en EDUARD verzadigd begon te worden van zijn geluk,
werd de heer DE NEULLAN gevaarlijk ziek; de ge-
neesheeren verklaarden af ras, dat er geene hoop was
op herstel. Terwijl nu EDUARD zijnen oom met de
grootste zorgvuldigheid oppaste en verpleegde, ver-
diepte hij zich in ernstige bespiegelingen over de toe-
komst, en het glanzig lot, dat hem wachtte.

»Ik sta op het punt,» zoo sprak hij tot zich
zelfven, »om millionaire te worden, en het zal mij
»vrijstaan naar Parijs terug te keeren... Naar Pa-
»rijs, waar ik zoo veel gelukkige dagen heb beleefd!
»Wat genot kon ik daar smaken, wanneer ik nog
»vrijgezel was! Doch met vrouw en kind zal ik mij
»suet een stil een vreedzaam leven en met nutteloozen
»rijkdom moeten vergenoegen. Ik zal daar, in het
»midelpunt van alle genietingen, niets meer kunnen
»doen, dan hier...»

»wat zullen die zeggen, zij, die mij zoo vaak tegen
»den huwelijken staat hoorden uitvaren! Zal ik kracht
»genoeg bezitten, om binnen de palen van mijnen
»plicht te blijven? Zal ik de herinneringen en de
»nieuwe verleiding kunnen weerstaan, die mij daar
»zullen bestormen?»

Door deze ernstige beproeving bekvam EDUARD de
overtuiging van zijne zwakheid, en zij trof hem te-
vendig; want hij had zijne vrouw lief, en zij om
niets ter wereld haar eenig verdriet hebben veroor-

zaakt. De strijd tusschen zijne hartstogten en zijn
plichtgevoel moest door eenen uitweg beslist worden,
en hier ontwikkelde EDUARD de hulpmiddelen van
eenen vruchtbaeren geest. Aan het sterfbed van zijnen
oom, en nadat hij den grjsaard de plechtige belofte
had gedaan, om LOUISE bij voortdoring gelukkig te
maken, greep EDUARD het stoutste ontwerp aan, dat
een jongman ooit in zijne plaats had gevormd.

Om zijn oogmerk ten uitvoer te brengen, moest
hij al aanstonds het bedrog der erfenis, die hem ten
deel viel, voor zijne echtgenoot verborgen houden.
De nalatenschap van den heer DE NEULLAN beliep
weinig minder dan een millioen; EDUARD gaf voor,
dat hij slechts eene som van 400,000 franken te gel-
de had gemaakt.

Na eenen voorspoedigen overtocht, slop EDUARD als
een vermogend man, als echtgenoot en vader de ha-
ven van Havre weer binnen, die hij drie jaar gele-
den, als een arme vrijgezel was uitgegaan. Hij
haastte zich, om zijner vrouw in het beste Hotel der
stad een verblijf aan te wijzen, en begaf zich vervol-
gens alleen op reis naar de hoofdstad, onder voor-
wendsel, dat zijne vrouw door den langdurigen zee-
tocht te veel vermoed was, om zich aanstonds weer
op weg te begeven.

»Neem uwe rust,» sprak hij, »ik staef naar Pa-
»rijs, en huur eene woning, die ik van de noodige men-
»heden last voorzien; daarna kom ik terug, om u af-
»ste halen. Dat alles is het werk van weinige dagen.»

De oom van Guadeloupe had in zijn testament uit-
drukkelijk bepaald, dat zijn neef den naam van
NEULLAN moest voeren. EDUARD voldeed gaarne aan
dat verlangen, hetwelk met zijn voornemen wonder
wel strookte. Aanvankelijk had hij zich LANGET DE
NEULLAN laten noemen; later onderteekende hij zich
slechts L. DE NEULLAN. Wat anderen uit jdsheid
doen, deed EDUARD met ernstiger, en men moef het
erkennen, met strafbaarder oogmerk.

Eindelijk zag hij Parijs weder. Na drie jaren af-
wezendheid bevond hij zich weer in die hoofdstad,
welke voor vermogende jongelieden, en daaronder
kon EDUARD zich rangschikken, zoo veel aantrekke-
lijks oplevert.

De vrienden, die hij daar had achtergelaten, vond
hij nog in den bloei van jeugd en gezondheid. Slechts
twee of drie waren om geteden verliezen door het spel,
of als jonggehuwden van het tooneel afgetreden, en
reeds vergeten. De overige ontvingen EDUARD op het
hartelijkst, vooral toen zij vernamen, dat hij met
de rijke erfenis van een Amerikaanschen oom was
teruggekeerd.

»Ik ben geheel de uwe,» sprak deze, »en neem
»mijne plaats in uw midden weder in; gij moogt mij
»weder toelaten bij uwe feesten en zitt hier, dat ik
»niets van mijn jeugdijg vuur heb verloren.»

»Ook wat u was het antwoord van sommigen.
»Nu gij rijk zijt, cult gij wel speedig trouwen.»

Toen EDUARD zijne oude betrekkingen weder op die
wijze had aangeknoopt, huurde hij twee kwartieren,
het eene in de Marais, onder den naam van L. DE
NEULLAN, doctor in de medicijnen; het andere in de
Rue de la Harpe, onder den naam van EDUARD LANGET,
rechter. Hij had de vesting gebruikt, om zijn
naam van NEULLAN niets aan zijne vrienden te zeggen.
Van dat oogenblik af waken er in den persoon van
EDUARD twee menschen verscheid. De rol van een
gehuwden vrijgezel schiet hem te gevaarlijk toe; te
vruchtbaar in allerlei ongelukheden, en gedurige
huisselijke twisten; want men daar het volle ge-
not van wilde hebben, daarom had hij die in tweeën
gedaald, om op het uitspel der wereld twee personen
voor te stellen.

»Na eenige aangenaam doorgebragte jaren,»
sprak hij tot zich zelf, »ben volgt de walging op het
»ogenot, dan verdrijft ik als vrijgezel, en leef weder
»eggen door mijne gezin, dat intusschen door mijne
»werstreeijingen niet heeft geleden.»

Yistien dagen waren voor EDUARD teerlijkend ge-
weest, om zijne ballarjwte rigten, en al zijne toe-
berijdingen te maken. Toen hij te Havre was terug-
gekeerd, meldde hij zevens een groot ongeluk.

»De bankier, wien ik mijne gelden had toe-
»vertrouwd,» sprak hij, »is met de noorderzoaf ver-
»plweeg. Zijn bankroet verzwaigt schier ons gansche
»vermogen, en en bijwien ons slechts vier a vijf du-
»zend livres jaarlijksch inkomen over. Doch stel u
»gerust; ik heb daarom den moed niet verloren, en
»gevoel mij sterk genoeg, om die wedervaardigheid
»het hoofd te bieden. Heb ik mijn doctors diploma

niet? Ik zal de geneeskunst uitoefenen, en in dien
»achtenswaardigen stand eene ruime hulpbron vinden."

LOUISE, die wel wist, hoe weinig EDUARD uit zijn
aard tot werken geneigd was, stelde des te meer zijn
voornemen op prijs, en gevoelde zich immer vaster
aan hem verbonden.

Het beroep van geneesheer was bijzonder geschikt
voor de omstandigheden, waar EDUARD zich in ge-
plaatst had. Hij kreeg daardoor gelegenheid, om
zonder opzien te baren gansche dagen afwezig te zijn,
onder voorwendsel van zijne patiënten te bezoeken.
Doctor NEULLAN bewoonde gelijkvloers een oud hôtel
aan het einde der Marais, met het genot van een grooten
tuin en van een paveljoen, hetwelk in een naauw,
eenzaam straatje uitgang had. Dit paveljoen had
EDUARD gekozen, om er de patiënten te ontvangen,
die hem 's morgens kwamen bezoeken, en hij sloot
zich daar schier alle avonden in op, om aan een groot
geneeskundig werk te arbeiden, hetwelk voor hem den
weg zou banen tot het instituut, en den schrijver een
vergankelijken roem moest verwerven.

't Laat zich wel denken, dat dit paveljoen niets
anders was dan een overgang van den huwelijken
staat tot dien van vrijgezel. Naauwelijks was EDUARD
er door de tuindeur binnengekomen, of hij verdween
door den uitgang in het straatje, en zijde naar de
Rue de Provence. Daar vertoonde zich de dandy LAN-
CET in zijne fraaije vertrekken, nadat hij het deftige
gewaad van doctor NEULLAN met het stemmige gelaat
van den huisvader had afgelegd, en ontving er zijne
vrienden in al den glans van den man naar de mode.
Hij hield eene tilbury, een Engelsch rijpaard en een
groom, bezocht de wandeldreven van het bosch van
Boulogne en 's avonds de opera. Omstreeks midder-
nacht keerde hij doorgaans in een huurrijtuig naar de
Marais terug.

»Ik ben tevreden met mijnen arbeid," sprak hij dan
tot LOUISE, »en begin toegang te krijgen tot de eerste
»huizen. Ontzeg u dus niets, en rigt gerust onze ver-
»tering in naar een inkomen van 20,000 livres; ik
»ben zeker, dat mijne verdiensten die som nog sul-
»den overtreffen."

»Waarom u dan zoo afgesloofd," hernam LOUISE;
»waarom dan al uw tijd tot den arbeid besteed?"...

Deze en dergelijke gesprekken werden vaak door
den klank der schel afgebroken. Een bediende kwam
uit zijnen adem gelopen, en riep de hulp van doctor
NEULLAN in bij een gevaarlijken zieke. Zulke drin-
gende gevallen deden zich dikwerf voor: Doctor NEUL-
LAN had eene menigte patiënten, die hem 's nachts
lieten halen, en in de dansaal of aan de speeltafel
zijne tegenwoordigheid verbeidden.

LOUISE zag somwijlen in geen twee of drie dagen
haren echtgenoot, die tien mijlen in den omtrek bij
de gevaarlijkste tijders werd ontboden.

»De arme man!" riep zij menigmaal uit. »Hij
»verwoest zijne eigene gezondheid, om die aan ande-
»ren weer te geven, en ons een onbekommerd be-
»staan te verschaffen."

Hoe zoude zij, over zijne herhaalde afwezenheid
hebben kunnen klagen? Had zij niet een kind, en
bragten de drukke bezigheden van haren echtgenoot,
hoe ongevallig haar die onafgezien ook waren, geen
overvloed in huis? EDUARD had met de grootste
naauwgezetheid zijn vermogen in tweeën gedeeld, en
de inkomsten der eene helft bracht hij aan LOUISE, als
de opbrengst zijner geneeskundige praktijk, terwijl
hij die van de andere helft met zijne gezellen verteedde.

Die jaren waren op die wijs voorbijgegaan, zonder
dat enig voorval het geplengde bedrog had aan het
licht gebracht, LOUISE leefde in de grootste afzondering;
zij kwam in geene gezelschappen meerwaarts. EDUARD
haar ook niet kon geleiden. Die bestendige eenzaam-
heid hoedde haar voor argwaan, en voor alle zijde-
lingsche berichten omtrent de gangen en bedrijven van
haren echtgenoot. Van eenen anderen kant, waren de
vrienden van EDUARD ook geenszins op de heimelijke
betrekking verdacht, die de robbijke, listige LAN-
CET achter in de Marais onderhield. Wat verrassing
zou 't geweest zijn, wat veldopening zou 't hun heb-
ben geschonken, hadden zij de ontdekking gedaan,
dat hun vrolijke gezelschap, de zwierige LANCET, die hen
allen in fraaije manieren, in bevallige houding ver-
achter zich liet, in de nabijheid der Place-Royale
vrouw en kind had, en onder den naam van NEULLAN
in de orde der geneesheeren was ingewijd. LANCET,
de schitterende vrijgezel, gehuwd en practiserend ge-
neesheer! Hoe diep was die val!... Of had veel eer
die ontdekking zijn roem niet verhoogd? Was het geen
onvergelijkelijke trek van genie?

EDUARD, die zijne vrouw niet minder heeschte
dan zijne vrienden, had in zijne dubbele betrekking
het middel gevonden, om dubbel gelukkig te zijn.
Doch dit is te veel voor een sterveling; wat op wan-
orde steunt is dubbel vergankelijk. EDUARD moest het
onderscheiden.

Eens op een avond, in het bijzijn zijner gewone
dischgenooten, werd hij onaangenaam verrast door
een zijner vrienden, die hem toevallig meermalen had
ontmoet, wanneer hij naar het verblijf van zijn gezin
terugkeerde, en deswege eenige vlingtige berichten had
ingewonnen. Deze sprak het gezelschap aldus aan:

»Vrienden, ik heb u wat nieuws mede te deelen:
»LANGET zal zich in schulden steken; hij heeft kennis
»gemaakt in de Marais."

»In de Marais!" hernamen sommigen. »Doch waar-
»om niet? Men vindt overal lieve meisjes."

»Wat dat aanbelangt, zoo moet ik onzen vriend ge-
»lakwenschen. Ik heb zijne verovering gezien, zij
»is allerliefst."

»West gij haren naam?" vroeg HENRI DUCREST,
een uit den kring.

»'t Is de vrouw van eenen doctor."

»Van een doctor?" hernam DUCREST met vuur.
»En haar naam?"

»Mevrouw DE NEULLAN."

EDUARD ontstelde, toen hij zag, dat zijne gangen
zoo naauwkeurig waren bespied. Evenwel, hetmaal
liep ten einde, en men had meer gedrenken dan wel
noodig was; dit gaf hem hoop, dat hij aan de zaak
nog eene wending zou kunnen geven.

»Gij zijt een zwetser, BREVILLE," rorde hij
den eersten spreker te gemoot, »en dan weet gij niet
»wat gij zegt. Wie op kendschap uitgaat moet zich
»niet in de deur vergissen."

»Juist," hernam DUCREST. »Gij verklaart dus,
»dat mevrouw DE NEULLAN u vreemd is?"

»Wat is u daaraan gelegen?"

»Zoo veel," sprak DUCREST, »dat ik de opzettelij-
»ke verklaring van u vorder, dat gij nooit in de min-
»ste betrekking hebt gestaan tot de dame, wier naam
»men daareven uitsprak."

»Zijt gij dan met haren echtgenoot bevriend,
»en wilt gij diens eer verdedigen?"

»Ik ken geen heer DE NEULLAN; ik heb hem
»nimmer gezien, en dit zal niemand verwonderen:
»want hij is nooit thuis."

»Gij kent dan ten minste zijne vrouw?"

»Eer ik mij daarover uitlaat, wil ik de verkla-
»ring hooren, die ik zoo even van u eischte."

»Houd op, DUCREST," viel BREVILLE hem in de
rede, »hij heeft mij een verspieder genoemd, en ont-
»kent hij nu, wat ik u heb mede te deelen, dan noem
»ik hem een leugenaar. Ik verklaar op mijne eer,
»dat ik met eigen oogen LANCET 's avonds laat bij me-
»vrouw DE NEULLAN heb zien ingaan, en dat hij haar
»huis eerst 's morgens te acht uur heeft verlaten."

»Neen, BREVILLE, neen! Wat gij daar verklaart
»zal LANCET zeker niet in mijne tegenwoordigheid toe-
»stemmen."

»Waarom niet?"

»Wijl ik mevrouw DE NEULLAN toevallig zag, en
»op haar gelaat het getuigenis las van haren zedigen,
»ingetogen wandel; wijl ik den man veracht, die het
»vraagt eene brave vrouw te lasteren."

»Gij zijt het, die haar lastert, en ik alleen heb
»het recht haar in mijne bescherming te nemen!"

»Gij, ellendige leugenaar!"

DUCREST vloog op, en stiet EDUARD met geweld op
de borst.

Alles geraakte in beweging. Belediging en bele-
digde bragten dra hunne zaak in orde, en de gasten
gingen snel uiteen.

EDUARD had na de onderdane beschimping geen
woord meer gesproken.

Eene verklaring, dacht hij, »van den we-
»zenlijken toestand der zaak zal mij belagchelijk ma-
»ken, en mij dwingen mijne dubbele rol voor altoos
»te laten varen. 't Best is, dat ik aan die verdrietige
»omstandigheid zoo ras mogelijk een einde maak; en
»zijne huwelijks-incognito blijf bewaren."

Den volgende morgen vroeg stonden DUCREST en
LANCET, van hunne getuigen vergezeld, tegen elkander
over in de vlakte van Charenton. Men was overeen-
gekomen om met pistolen te vechten. EDUARD schoot
het eerst en miste zijne partij. Daarop schoot DUCREST
en de ligtzinnige LANCET, die zich met het geluk van
bemind echtgenoot en vader niet had kunnen verge-
noegen, viel, in het hart getroffen. Een uur daarna
bragt men het lijk van den heer DE NEULLAN bij zijne
weduwe in huis.

Jugezonden stukken.

Teregtwijzing.

Bij eene nota, gevoegd onder het artikel militaire
academie, opgenomen in uw geacht blad van jongst-
leden zaterdag, wordt mij door de redacteur ge-
zegd, dat het gental van officieren bij de
armee derde-hal honderd zonde bedrogen, deze opgave
zeer overdreven zijnde, verzoek ik u daaraan de vol-
gende teregtwijzing te willen geven, die na eene naauw-

ketrig berekening is opgemaakt met inbegrip
omlans aangestelde 2de luitenants.

Infanterie. Er zijn 129 eerste luitenants, 129
maar er ontbreken 8 hoofd-officieren, 5 kapitein,
80 tweede luitenants, dus zijn er slechts over-
blijft.

Kavallerie. Overcompleet 23 eerste en 23
tweede luitenants, en ontbreken 2 hoofd-officie-
ren, dus.

Artillerie. Overcompleet een kapitein,
eerste en 22 tweede luitenants, dus.

Genie. Overcompleet 4 tweede luitenants, 1
er ontbrekt een kapitein, dus.

te zamen

Bij de generale-staf, intendance, provinciale
plaatselijke staf, is, volgens de formatie, niets
compleet, integendeel er zijn vacatures in verschil-
langen; of er evenwel nog niet veel te veel van
specialiteiten zijn, wil ik niet beslissen.

1 augustus 1843.

Advertentien.

Heden overleed in den ouderdom van ruim
jaren, de Heer HENDRIK JONGHEE

in leven Subrökant; waarvan door dezen
Vrienden en Bekenden wordt kennis gegeven.

Al degenen die van genoemden Heer iets te ver-
ren hebben, of aan hem verschuldigd zijn, wor-
verticht daarvan opgave te doen vóór den 25sten
tember aanstaande; 12 uur mede iemand ge-
zinde, de WERKTOEGEN, GEREEDSCHAPPEN
voorhanden zijnde. Goederen, welke tot de van
beroemde Fabriek van Wollen, Saaijetten en ver-
Stoffen behooren, over te nemen, vervoege zich bij
Zotterwer, Executeurs-Testamentair
den 25sten Julij 1843. J. J. G. E. S.

Aanbesteding.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN DER
ARHEM, zijn voornemens, op Zaterdag
12den Augustus 1843, des middags ten 12 uren
het Raadhuis van gemelde Stad, in het open-
AAN TE BESTEDEN:

Het BOUWEN van een BARRIERE
PORTIERS-HUISJES, benevens eenige ME-
BELEN voor de nieuwe garnizoens-infra-
te Arnhem.

Waarvan het bestek en tekening van heden af
secretarie zullen ter lezing liggen.

+++ Op Maandag den 28sten Augustus
+++ des voormiddags ten elf ure, zal ten
+++ huize der Stad Zutphen, in het open-
worden AANBESTEED:

Voor een of drie jaren de VERLICHT-
van de Stadsstraten, aanvang nemende met
Januari 1844.

En zulks grootendeels op de tegenwoordige
tijen, terwijl echter de betaling in plaats van
jaar telken drie maanden zal plaats vinden.

+++ Men is voornemens, op Dinsdag
+++ 22sten Augustus 1843, des voormid-
+++ ten 10 uren, ten huize van S. H.

te Gent, ten overstaan van den Notaris P. A.
REES te Nymegen, met hoogten te doen in-
om te worden verkocht:

1. Een stuk BOUWLAND, onder Gent
Hulthuiserkamp genaamd, groot circa 3
ders, 81 Roeden en 80 Ellen.

2. Een stuk DITO, onder Gent, de St.
beling genaamd, groot circa 1 Bander
Roeden.

3. Een stuk DITO, onder Gent, de St.
a Rker genaamd, groot 2 Bunders, 66 Roeden
40 Ellen.

4. Een stuk DITO onder Gent, de Riet
land genaamd, groot 1 Bander, 83 Roeden
Ellen.

5. Een MOESTUIN, onder Hulthuisen,
dijks gelegen, groot 15 Roeden.

Alles behoorende aan de Roomsche Katholieke ge-
van Hulthuisen, en Gent.

VERANDERING DER UREN VAN VERT
STOORVAART

Van Arnhem naar Rotterdam, elken
Donderdag en Vrijdag, des morgens ten 9
elken Dingsdag, des voormiddags ten 10 uren.

Van Rotterdam naar Arnhem: elken
Woensdag, Vrijdag en Zaterdag, des middags
6 1/2 ure.

Van Arnhem naar Mainz en Mannheim
Maandag, Woensdag, Vrijdag en Zaterdag,
middags omstreeks 9 1/2 ure.

Nadere informatie bij de Agens, te
Arnhem, 1 Augustus 1843.

C. W. B. A.
Elaterhoogte te Arnhem
Den 9 Aug. 1843 Palm 5 duim, goet 0 Duim;
Te Arnhem, bij C. A. THEME, Boek